

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1591/2022
09.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АД „Центропројекат – АИК“ Београд, кога заступа пуномоћник Марин Благојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради утврђења и новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 293/20 од 26.02.2021. године, у седници одржаној 09.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 293/20 од 26.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 293/20 од 26.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр 384/19 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду Ки 200/12. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да правноснажну пресуду којом је утврђена повреда права на суђење у разумном року објави у „Службеном гласнику Републике Србије“ у року од 8 дана, од дана наступања правноснажности пресуде. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу исплати на име обештећења – накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року износ од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражена накнада на име новчаног обештећења преко износа досуђеног у претходном ставу изреке због повреде права на суђење у разумном року у износу од још 2.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 293/20 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу

првом, другом, делу става трећег изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу због повреде права на суђење у разумном року исплати на име нематеријалне штете износ од 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и у ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става трећег изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се тужена обавезе да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати износ преко досуђеног у претходном ставу изреке од 600 евра до износа од 1.000 евра (досуђених ставом трећим изреке првостепене пресуде) у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу четвртном изреке. Ставом четвртим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђено решење о трошковима поступка из става петог изреке првостепене пресуде. Ставом петим изреке, одбијени су као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – др Закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије у конкретном случају нису испуњени, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Правноснажном пресудом утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року, досуђено новчано обештећење уз обавезу објављивања правноснажне пресуде, што је врста правичног задовољења из члана 29. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у случају теже повреде права на суђење у разумном року. Тужена у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова у погледу рока за подношење ове врсте тужбе, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Битне повреде одредаба парничног поступка нису законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испутујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

По члану 27. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), независно од врсте и висине тужбеног захтева у

поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак, а ставом три истог члана, прописано је да ревизија није дозвољена. Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности у смислу одредаба ове главе јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из став 1. овог члана (став 4.). По члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба у овој парници поднета је 27.12.2017. године, а означена вредност предмета спора је 3.000 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање чија вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић